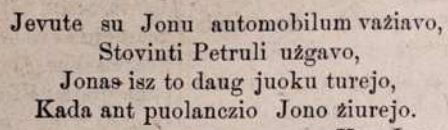

Shepardson, I. A.

Jei tevas pareidavo namon supikes ir sedo apsiniauks, mergaitė eidavo prie jo ir savo mielu žiurejimu ir ji tuoj visas liudnas ir nesmagias mislas išblaskydavo; jis didavo ja ant ranku, buczyavo jos sviesplauke galvele, nedisdamas dailitit veidelio, kuriame mate ka tokio augztesnio, nežemiszko, švrento Nekarta jos pasielgimu susijudindavo gimdojiai, kadangi jos pasielgime niekad nebuvio nieko kas papiktintu ka nors, taciaus tik kas teko kio szvento nepaprastin.

Da neismokunta melstis tik matidama kaip motina daznai melsdavos pries paveikla Motinos Dievo, nekarta ja rasedavo beklupojanczia su sudetom rankelme ir beziurinczia maldingai ir paveikla Motinos Dievo laikancios ant ranku kudikeli Jezu, o kada dora motina, iszmokino ja maldos, suagiauscia jai buvo kada budama viena atsieklaupdavo pries Abroza Motinos Dievo ir besimeldavo, arba bekalbedavo kaipi su giva buitim. Dora motina nedraudė mergaiti to, taciaus apsaake jai ka reiszkia paveiksai szventuju, o veliaus kada pakuop apsaikingio teisibes tikios, moka baznicios ir doros, kiek pati ziinojo; mergaites su tikru zingeidumu klausidavo ir, etebetina, nemisradavo nieko iszmotinos apsimimu. Isz pat savo kudikistes linkus buvo prie doros, nestebetina tada, kad kada pazino kas tai ira doribe, kad pazino szventa tikiejima buvo tikru aniuolu gerumo. Nuegaledavo ji nukent kitu verkemo; jei iszgiridavo ka verkiant bego tuojaus ir veik suramindavo kadangi kiekviename jos zodie negalima buvo matit tusztesibes.

Atsiektidavo, kad motere isz kaimo, kurios namuose atsiektiko nelsame, atejo ir dvara ir apsaikedama ponams savo nelsame, verkdamo, tai jei tik iszgirdo verkema Zose (toks buvo mergaites vardas) eidavo istraukus rankelias su pilnom akutem aszaru ir iszaukdavo galingu balseu: "Nevierkk močiuze, pasiaikit kas jums ira?" O kad patire, patol praze tevo ir motinos, idant pagelbet nelaimingai, apkol tie neiszklause jos praszimo. Sau vienog Zose niekad nieko nebepraze, negut motinos, idant ja pamokintu ka nors. Mergaitė budama dar visai jauna, jau mokejo visus beveik moteriszkus ranku darbus, kaip antai suvima, mezgima ir kitus lengvus pagal jos pajegiu. Nekarta ji ziureidama in sunkiai dirbancias tarnaites, giliai ir rintai usziimlidavo, kalbedama dusziogiu, kodel anos teip sunkiai turi dirbti, o kada peristikrino, kad gali ji jom pagelbet, su noru prigelbete kaip galejo, neisiduodama peristikrint jog ji neprivalo nieko sunkaus dirbti, teisindamasi klausimu: "Tai kodel tu sunkiai dirbi?" "Milima ir guodojama buvo laipsai nuo visu namiszkiu ir kilpa ir nevadinta kaip tik "anioluku".

Milejo ir ji visus; milejo sa-
n brolius ir sesutes, bet jos
nirdiuke labiausiai linkus
buvo prie tu, kurinos mate
judnus, nelaimingus. Pažinojo
jos antuolieliska geruma visi
mones isz kaimo ir ji visus
pažinojo; nors tevas su moti-
a buvo gerasi krikščionizai-
ausias ant nelaimes artimo,
ai vienog kas tik isz kaimo
eikalavo pagelbos, prasida-
o per tarpiniukiste Zosės,
adangi usz ka uztare mergai-
e, tas su tuzsčiom rankom
eisejo. Zosė begdavo prie te-
o ir motinos ir apsidnie-
na nelaime kaimiecio klaus-
avo:

— Ar negaletumte jam pa-
elbet: jis toks biednas, moti-
ele, jis vakar visa diena dir-
o lauokuose ant karsczio, jis
dirba del musu, pati jo sarga,
is neturi laiko jos priziuret,
ji negal jam nuneszt valgit.
I motine, asz eisiu pas ja.

— Kagi tu ten Zositę veik-
? — atsaoko motina.

— Aptriusiui grinczia, nes
nen nera kam.

— Ne, dukrele, tu dar per
maža. Asz eisiu pati ir nusiu-
tiu pagelba Motiejams; tarnai-
e Katriuka, iszvisre valgit
Motiejui ir nunesz jam in lau-
us; apseitrius ju grincioje ir
gone priziures.

Tokisg motinos atsakimas
eapaskomo džiaugsmu pripil-
indavo duszia mergaites, ku-
dekavodama motinal usz ru-
steti delel nelaimingo, buczio
ama jos rankas, o potam beg-
avo pasiszkodama prie sto-
incio prieangir žmogaus ir
lauke:

— Viskas, Motiejau bus
gerai žmona pasveiks ir apie
vev mama nemirsz. Mama
apinsis jusu reikalais, pa-
ol nepasveiks jusu žmona.

Kaimietis dekavojta panai-
siu su tikra dekingistia, bu-
duodamas jos smulkes ranke-
as, ir iszeidavo linkamas.

Motina, arba ponia namo,
udama užimta vieokiais rei-
alais, nestebetina, kad kar-
is pamirzo apie Motiejus:
ose vienog nepamirszo ir sa-
e akutemis primidavo moti-
is jos prizidejima. Mergaitė
bai norejo neuit paziuret ser-
ancijos Motiejunes, bet neži-
ojo ar motina paina ja drau-
si su saviu. Vienog slapto-
is viniojo ivairias žoleles,
apo giduoles, kokias motina
gurtiemis skirdavo ir slepe
u in kisenius, idant karte,
i motina paimtu ja su savi-
nuneszt sergancizai.

Tula karta iszgirdo verks-
; Zosė ant tu pedu jau bu-
ten isz kur daejo prie jos
rksmas; iszeidvo tokia pat
ergaitė kaip ji verkančia,
adangi szeparka ja ruscziai
re.

— Palikite ramibeje Ona;
bark tos biednos mergaites.

— Nerekalauji panait usz
rinet usz ka negera mergaze;
nos gano žasis, o visai ju
ziuri; nepa pagavo, ar kur
ojo net tris žasis.

Zosė nuludo, bet po valan-
i gliostidama pasmakri sze-
rkos glamoniai kalbejo:

— Nebark jos Onuk, ne
viki; žasis gal atsiras.

— E, panait tik tvirkini
sus; ant nieko pirsztu padet
valia akiveizdoj panaites;
tik ir reik muzikams. —

E, jau eik — tārē ir piemi-
nāte — tik gēriāu ganik, bet
kad skura vīsa nezī, padēka-
vok pāsātēi.

— Kaip tāvu vārds — pa
klause Z. ēē mērgaitē.

— M.riuka —atsake tā.

— Kur-gi dabar eisi, Ma-
riuk?

— Nāmon.

— Ko?

— Ant piet.

— O kas gano zāsē?

— P. čūs vaiķ-čēčioja,

— Tai matai Mariuk, palie-
ki jas vienas, nedīvai kad ir
dingo isz ju trīs; ka lape tik
rai nūnezē ir sudraske, nē-
ta ju nēziurāi.

— Po piet asz vel eisiu prie-
ju.

— Teip, bet ju vienu negē-
li palikt nēkad. Ar nori val-
gīt?

— Nē, bet asz kasdien apie-
ta laika einu pietu.

— Palauk, nēēķ nāmon;
eisiņ abidi jieszot dingusiu
zāseliu. — Ir nubego in vidu.

Mērgaitē vīlclimāsai kad
"panātē" atnēz jai obuoli,
ar smēto surio lauke. Zosē il-
gai tēzot mōtinos praszit, kad
ja leistu jieszot po laukus
dingusiu zāseliu. Galutinai, zi-
nodama kad pasibēgojōjims
po laukus nēko neuzkenks,
taczaiur ia nāudingū sveikā-
tai, leido, īpacz kad ptatē ir
tevas jog jāuniems butinai rei-
kia laisvē ir svēziē cizto
oro.

— Eik Zosē — sako mōti-
na, bet ilgai nebuk; uz ad-
nos pietus, žiurēk, idant nērei-
kalautumē tavē laukti.

Mērgaitē džiangemo paimta
īszēgo nēpamirzēdama paimt
piemēnātē skaniū pirsgai-
cziū, obuoliū ir surio.

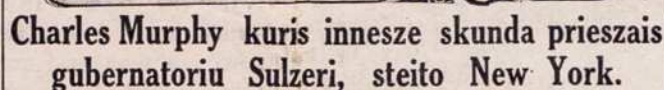
Zosē eidama su Mariuka
klause jos kur gane isz rito zā-
sias, īszklusius kancrēi apsa-
kimo piēmēnātes, kaipi in
stinkto vēdama ējo in gīriā
kur netrūkus īszido dingus-
sias zāsēlas bēskabinanczias
zole.

Radusios zāsīs mērgaitēs,
Mariuka susilinksmīnus gīne
jas līnk pulko teip grait kad
Zosē nēsejuso jo ja eiti ir at-
silīko uzspakalje. Mariuka
skubīnos ant piet, nors nērei-
kalavo valgio. Zosē matīda-
ma tai, supratō nēgeruma pie-
mēnātes ir jāute kartībē savo
skaicēzjōj dūzjōj isz tos prie-
zastēs. Mariuka tikrai nēpai-
sīndama ant savo gerādējos
nējo nāmon.

Zosē pasilīkus viena laukos
ēē ir nējo kitu keliū. Ar
ēižvelge aplīnk, kada pasīda-
rē jai vienai nēramu, ir tuo-
j nūsirāmino. Persistē jos
akīms nēmatīta rēgikā, grā-
zūs laukū' pāveikēlai, koku
ji nebuvō mēczūs, nors jān
javiā buvō nūpjanti, bet
ēvētās jai buvō dar labāi
grāzūs, kadangi jis grāzūs
kozmāte metu' ļaikē tiems, ku-
rē savo dūziosē turi skāistu
vēldrodi, kuriāmē pāveikēlai
gamtos atīmsuz: grāzū tie
pāveikēlai, grāzū visi gam-
tīszki dāigti tiems, kuriu dū-
ziosiu nēnumarino svētīszkos
zmoniu tūstībēs ir nēkīstēs,
kurios visāmē atjauzē Dīe-
vīszkā ēisbē, visāmē mato stē
buklus Dīevīszko sūredimo.

Zosē mātē isz vienos szālēs
stāmava pōma gīrios, isz kitos
tīrāmūs laukū vīetomis su vīl-
niuoitu kalnēlāis, vīetomis
īszkāsīzaitis kūpstais žālu me-
dīziū, kitur plotus auksuotos
rūgēnos, margo pudino, rudu
dirvoniū ir juodus plotus sūar-
kos dirvos, gamināmas' rūgū
pās-ījmuī ant ķkito mēto.

Tolēsnej aīkzētej tarpe mē-
dīziū matoma buvō bāznīczā,
āno kurios teippat traukēs za-
lās pōsmas sumārgintās pil-
kāsītrību stogais kaimo Ko-
morovo. Ant gal kaimo kaln-
ānu baltītos sīenos namu jos
gīmdītoju. Ant dangaus spīn-
dējo ēkāsiti saulele, szvelniā
nēgu vīdurvasarjē kaitīdama
nānās, dangīzskas džīdras sūde-
mīnotas buvō baltās īszkriku
īzīnās debēsēlās in kurios bē
īziērdama mērgaitē īnsēvīdzi-
nējo sau dangīzskas baltās
īdvāsias. Zosē ējo palēngvele
n vīskā su zīngēidumi in no-
ju prīzižiurēdama, vīskuo
īnsēvīrdama ir bēsidžiangū-
ma, gōdīzā gērdama skanū

kvapvinga lauku ora. Czia
izsaižda zuiki, kuris pasigle-
sumai ir dar labiau ja isgaidi-
nes, negu, pats issigando nu-
suoliavo pastates suglaestas
ausis ten purplatejo isz po ko-
ju paukeztis, teipgi iszgaidi-
nes mergeite neprapute prie to
kiu atsitikimu. Zise vienog
veik nusiramino kada mate,
jog jos ismagstis rerekalings,
kad ji iszegzdino zuikeli ir
pauksteli nenoroms bet ir
usz ta savo darba galejojai, ir
lidedama akimis begarcius
nuo jos kaipi kad praze idant
nebegtu, nes ji nieko jiems
blogo nedarisi. Besidama isz-
vido krumais ersz: czi, kai-
kur tarpe kuriu stovejų kru-
meliai lazдино nuo kuriu lapai
jau krito, kitur vel atelos se-
niai iskirsitu arzuoliu, kuriu
jau ir kelmu nebuvo pasimau-
stovinczia senu kopliczaitis; se-
nos jos ir stogas indub buvo
samanom apzeles. Paveikelas
buvo liudnas; matoma buvo
czia aiszkiai apledimas, pa-
mirzimas ir palikimas kopli-
czaitis ant aukos laikui, kuris
savo pedas iszspaustas paliko,
pats nuskesdamas in gilmas
praeties. Mergeite persipiese
pro erszkeciu krumus idant
prieit prie apleistos zmoniu
kopliczaitis. Nestikėjo tarp
atdaras jos duris, bet aiszkino,
kad ir jos uzdaritu duriu ga-
lesis pasimetel, nes Dievas isz
visur malda zmogaus, jei tik
ta pacina isz jaustancios szir-
dies, girdi. Rado kopliczaitis
atidara, kadangi senos duris,
jau su trunejosiais laikesi tik
ant vienos kilpos, kita buvo
nupuolus, slenkstis zolia uzau-
ges, adverijos teipgi samanom
apzelusios, isz vidurio pute
zusztamas. Mergeite vienog be
baismes inejo in kopliczaitis,
grindis buvo supuvusios ir tar-
puose lentu iszaugo buini zole,
languose kai-kur dar buvo
pazalevusie stiklai, vidurije
po palubem kregades prisi-
lipino sau lizdeliu, kuriuos jau
pamete, iszaugine jaunikius.
Pazimu czia buvo ant kožno
zingmo, jog zmogaus koja
nuo seniai jau nepertenginejo
slenkestejo kopliczaitis. Vietoje
isz altoriaus; teliko tik didelis
keturkampis akmuo, ant kurio
stojavo krizius su paveiklu
nukriaziavoto Iszganitojaus
Giveno, arba buvo czia tik vie-
nas tas krizius, arba Kristuso
paveikslas, kuris kabojo su
nuleista zemin, apvainikuota
paveikslu vainiku galva, tar-
tum liudamas, kad zmones
jau neziuri niekad in ji, nesii-
meldzia prieisz ji prie Dievo,
kad apleidu ir paliko ji viena
gruvanczijoje kopliczaitis. To-
cios liudnos mislis perejo pro
galva mergeites, pazadinus jos
kaiszicziej duszjoj liudnasti.
Poale ant keliu ir klupoję
niekada zemiszko nejausdama,
o kada nubudo isz to bejausmo
urejo pilnas akie aszaru, ku-
ries tekejo per jos veida. Ziu-
rietoj tada in paveikla nukri-
ziavoto Iszganitojaus, turejo

ziavoto Iszganitojaus, tare po
verkumus: Dievo.

— O Dieve mano! Czia Ta-
ve zmones viena paliko, isz
czia neiszgirati tu jau niekad
ne atsidesejimo zmogaus, niek-
czia nepasime' dzia prie Taves,
nors tu ir czia kenti usz zmo-
nes kabodamas ant kriazius
Atleisk jiems! Vieszpat'e usz
toki pamirzima, gal j'e nezi-
no jog czia vienas tarp gru-
vancziu sienu rand eji, kaipo
ir asz nebezinojau. Prasiziu
tevelio ir motineles, idant sa-
mintu ant Taves czia beesan
cizio.

Pasikalbejus su paveiklu
nukriaziavoto Iszganitojaus, bu-
dama tvirta savo kudkiszkoj
aekaltøj tikboj, nuejo namon,
pirma atsiveikinus kriziu:
kad pasiekit kajo Iszganito-
jaus, idant pabuciuot jas, ne
galejo pabucevo akmeni ir
per valande dar su skausmu
duszioje ziurejo in paveikla
kanczios Jezaus. Nuejo namon
su troszkimu praneszt apie tai
gimditojams ir prazit ju idant
atnaujintu pamirzta ir aplei-
sta kopliczaitis.

(Tolans bus).

Juo kai

Iszsitejtin.

Pati: — Tu velej szgrizti
ant tr czios adinos! Subudina
visus name o ir mane!...

Viras: — Perprasau, d szse
le, ba matai, jog visas karcze-
mas uzdarit, tai ne tureju kur
pasidet.

Ne judino.

— Ar girdejej, vakar apvo-
gi Jona,
Ir ka pavogi?
— Kone viska, tiktai jin pa-
liko, ba miegojo.

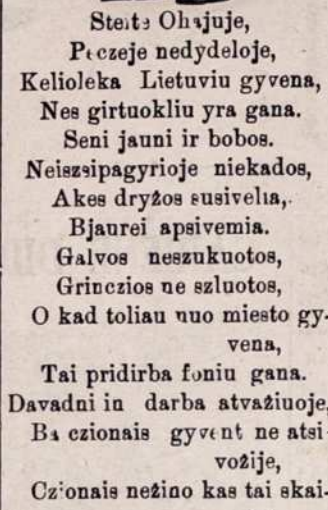
SKAIYKTI!

...Moraliszka Kabala...
Katra iszveda zmogaus ateiti
Preke — 10c.

...Tikriausia Burykla...
Sudejo Cigonas is Egipto
RUBINA SULVA.
Perdejo ant Lietuviško D.T.B.
Preke — 10c

...Tikriauses Kabalas...
Arba atidengimas pasauliniu ateities
— en pagalba Katiru—
Pagal Garsingaiti Chaidinski
Pernisku, Grikiskiu, Arabiskiu ir
Cigoniskiu Burtiniku.
Preke — 10c.

Prisiukite 25c. vertes Stempu
o gausite visas tris Knygutes
per pacsta.
Kiaustis nusitumino mes apmokame
W. D. Boczkowski Co.
520-522 W. South St.; Mahoney City P.

Kad koki laikraštis užsiraszty
Jan ir proto mažai turi,
Nevet gerai ne žiuri,
Menkai uždriba,
O ir ta padriba.
Keletas nžlaiko karcemų,
Tai uždarbei ejna po sziems
velniu,
Yra tai puikus pleias del
Lietuviu,
O ne del kitoku.
Abcso,
Navata praze,
Tikrai lietuviszka apigarda,
Bet neapsiezievis mekada.
Apie bobas nutylesiu,
Veluk Baltuviene prisiusiu.
kaip atlepsze,
Ant sprando katrai užises,
Tai kad kczios tai kczios,
Neapleis ne vienos.
Teip, teip, daug vietu atlan
kiaiu,
Bet tokiu indijonu nieku
neutikau,
Terlos nemazgotos,
Ir tos eukreivotos,
Ir visi Lietuvis,
Iszrodo kaip žioplei.
Kningeles jokios nesurastum,
Ksd ir užimsuztum,
Ba kas alu laka,
Tam skaityti nesieska,
O yczio,
E ate kaip apuokucezi.
* * *
Juozai kas bus,
Per dabar leidziamie piningus,
Jau bus penki metai kaip
atvaziavome,
O da nieko neturime,
Asz koka apsi-taliavau,
Tai be piningu negavau,
Krauczius pasake: Kaip už
mokesi,
Tada siuta gausi.
Ir teip vaikyne nuvargau,
Kaip pyplys nusiezp-irgavau,
Gaspadine ne nori duot val
gyti,
Tokiu yargzuo yra invalas.
O kas bus kaip pajegu neteks?
O kaip senatves susilauks,
Tai prietiliu neprisizauks,
Tai jau latrai, jagu prie to
kiu uždariu,
O ne turi piningu,
Ir rodos niekad netures,
Jago dabar neusidesi.
O jus kudykei,
O neiszmanelei,
Uzsis blogi laikai,
Susilauks geri darbai.
Jago dabar neusidesi,
Tai dalibuk padvesi,
Nuo burdo iszrys,
Ir da tau pasakys:
Katro nelaikysiu,
Po velniu iszvarysiu.
Dabar rodo tokia duosiu,
Klaueykite pasakysiu,
Laikraszti užsiraszkyte,
Grincioje sedekyte,
Ir atsigilia skaitykite,
O ir stikla aluozio izsigiar-
kyte,
Tiktai po miesta neisvalkio-
kyte,
Juk brolau ne esi gelezinis,
Ane medinis,
Turi sveikata czedyti,
Nuo girtavimo susilaikyti,
Ba kas isz to,
Kaip neteksi sveikatos ne
proto?
Ba zinokie, jog sveikam kune,
Sveika duszia buna,
Apie tai bus gausa.

[illegible]

